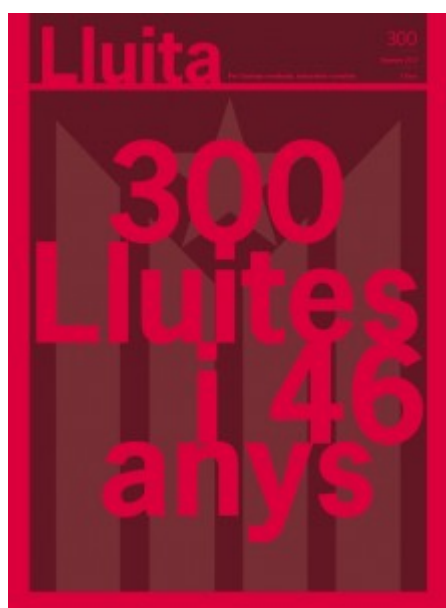

Presentació del darrer número de Lluita

written by Redacció Unilateral | 23 de gener de 2016

El dijous 21 de gener es va presentar a l'Espai VilaWeb de Barcelona l'últim número de Lluita, la revista del Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN). Aquest darrer número de la revista porta el subtítol '300 lluites i 46 anys'.

L'acte va ser conduït pel dirigent del PSAN Josep Guia, que amb el suport d'un powerpoint va fer una repàs de la història de Lluita, dels seus col·laboradors i de les fites més destacades. Durant l'acte també es va fer una breu anàlisi de l'independentisme català contemporani.

La presentació va comptar amb la presència d'alguns dels participants en aquest darrer número: Jordi Moners, Núria Codina, Eva Serra, Josep Ferrer, Salvador Balcells, Joaquim Llofriu, Pere Ros, Vicent Partal, Marc Candela, Francesc Invernón, Gaspar Jordan, Uriel Bertran, Maria Conca, a més d'Antoni Gisbert i Josep Andrés.

El PSAN [va anunciar el 20 d'octubre passat](#) que suspenia les activitats públiques. El partit de l'esquerra independentista catalana (dels Països Catalans) va apuntar que, a causa de la manca de mitjans, renunciava a fer activitats públiques d'ara endavant, tot i que amb la intenció de mantenir viva l'estructura del partit.

L'editorial d'aquest darrer número porta com a títol El pa no es fa sense rent. Us el reproduïm a continuació:

El pa no es fa sense rent

En ocasió de la suspensió d'activitats públiques anunciada pel nostre Partit, resulta pertinent fer un parell de consideracions, en reconeixement del PSAN i en honor, si més no, de la veritat històrica.

La primera és gairebé una obvietat: el PSAN ha estat el partit de referència de l'independentisme català modern, nascut en la dècada dels seixanta del segle XX, quan tantes iniciatives de signe progressista es produïen a casa nostra i arreu del món. Constituït a partir del FNC, el 1968, el PSAN ha estat el pare ideològic i/o orgànic de pràcticament totes les organitzacions independentistes catalanes existents fins la gran eclosió independentista del 2010. Impulsades pel PSAN, o per militants escindits del PSAN, les formacions de l'independentisme català modern en són filles o fillastres. La modernitat del PSAN ha consistit en: 1) ésser l'exponent català del 'marxisme d'alliberament nacional', fent indestriables l'alliberament social i l'alliberament nacional, en llur implicació mútua; 2) ésser el partit de la nació catalana completa. Tot això, ben explícit al seu nom: «socialista», «d'alliberament nacional», «dels Països Catalans».

La segona és una puntualització indefugible: l'independentisme actual no ha nascut de l'autonomisme sinó contra l'autonomisme. No hi seria si no hagués existit, continuadament i persistent, l'independentisme combatiu precedent. És una falsedat la imatge que presenta les concentracions de masses de l'independentisme actual com a continuació, passats molts anys, de la trobada autonomista de Sant Boi, l'11 de Setembre de 1976, i no com a vinculades més directament al primer gran míting independentista vora el Fossar de les Moreres, a la plaça de Santa Maria del Mar, l'11

de setembre de 1977. Els nous independentistes, és a dir, les masses autonomistes que van començar a cridar «independència» en la gran manifestació del 10 de juliol de 2010, no ho haurien fet si no hi hagués hagut independentistes que els mostraven com fer-ho. Independentistes que van patir la repressió per mantenir constantment aquest missatge. És ben sabut, doncs, que el pa no es fa sense rent.

Tanmateix, si hom prescindeix del rent que cal, els pans poden eixir geperuts. Els independentistes, seguint l'obra de Joan Fuster i de molts altres intel·lectuals, hem reivindicat sempre la nació completa, en la lluita quotidiana i com a objectiu de reunificació política. Per això, davant el sistemàtic oblit del conjunt dels Països Catalans en els programes i/o en la pràctica política del procés cap a la independència (del Principat), el PSAN vol denunciar aquesta absència amb especial cruessa, en la seva darrera intervenció política: ometre que la independència del Principat ha d'ésser un primer pas cap a la reunificació política de tota la nació és una traïció a la resta de la nació catalana.